

Někdy se Miguel Rivera ptal sám sebe, jestli není prokletý.

A pokud byl, rozhodně za to nemohl. Zavinilo to něco, co se stalo předtím, než se narodil. Rodina Riverových žila v Santa Cecílii už od nepaměti. A kdysi dávno tu byli maminka, tatínek a malá dívenka Riverovi.

Jejich dům byl vždy plný radosti a hudby. Tatínek hrál na kytaru, maminka s holčičkou tancovaly a všichni zpívali.

Jednoho dne však hudba v tom šťastném domě přestala tatínkovi stačit. Jeho snem bylo hrát po světě. Nakonec tedy odešel se svou kytarou a už se nikdy nevrátil.

Miguel netušil, co se s ním stalo dál. Velmi dobře však věděl, co se stalo s maminkou. Příběh mamá Imeldy se v jeho rodině předával po generace.

Ne, neuronila za tím přelétavým muzikantem ani jednu slzu! Ze svého života vypověděla veškerou hudbu, zbavila se všech hudebních nástrojů a desek a svou pozornost upřela k hledání práce, která by ji uživila. Výroba cukrátek? Ohňostroje? Trpytivé trenýrky pro wrestlery? Ne!

Mamá Imelda vyráběla boty. Stejně tak její dcera. A potom také zeť. A vnoučata. Rodinný podnik vzkvétat. Hudba rodinu sice rozdělila, boty ji však stmelily.

Miguel tento příběh slýchal každý rok na Svátek zesnulých. Slýchal ho i od své prababičky Coco, i když ta si ho už pořádně nepamatovala. Tento rok seděla v proutěném invalidním vozíku a prázdnýma očima zírala na rodinný oltář, který byl pamětním místem v jejich domě. Na něj příbuzní kladli památeční předměty k uctění předků.

Miguel ji políbil na tvář. „Ahoj, bábi Coco!“

„Jak se máš, Julio?“

Miguel si povzdechl. Bábi Coco měla někdy problém vzpomenout si na některé věci, třeba jak se Miguel jmenuje. To z ní ale dělalo nejlepšího strážce tajemství. Miguel se jí svěroval prakticky se vším, zejména se záležitostmi, které nemohl říct babičce, jež vládla domu železnou rukou.

Když babička řekla, aby jedl více *tamales*, Miguel jedl více *tamales*.

Když babička chtěla polibek na tvář, Miguel jí dal polibek na tvář.

A když ho babička nachytala, jak píská na hrdlo láhve, a zahřměla: „žádná hudba,“ Miguel s tím hned přestal.

Babička dokonce křičela po projíždějících řidičích. „Žádná hudba!“ pořvávala za řidičem kamionu, kterému nahlas vyhrávalo rádio. „Žádná hudba!“ ječela na muže, který si na ulici prozpěvoval. Její nenávisť k hudbě ovlivnila všechny tetičky, strýčky a dokonce i jejich děti.

Miguel si byl jistý, že jsou jediná rodina v Mexiku, která nesnáší hudbu. A co hůř – všem v rodině to bylo jedno. Tetičkám, strýčkům i jejich dětem.

Všem, až na Miguela.